החליט להשיב מילחמה שערה בשבועון משלו, שהיה החימהוני, משה בדש וחזי כהן, הרוצים לכבוש את חרות

מופיעה סוללה נכבדה של שמות, ש־בעליהם אחראים, כביכול, להוצאת ה־עיתון. חלקם לא היו מעולם. מופיע שם שמו של רובי קסם, המפיק. רובי קסם הוא עיברות שמו של ראבאח קאסם, שמו של פועל ערבי שעבד במשך ימים אחדים במישרד.

השם שלי מופיע בעורך. כשחזי הציע לי את התפקיד, חשבתי שהוא מתלוצץ. אבל הוא היה רציני. דרשתי ממנו מכתב חתום מטעם החברה, שיב־טיח אותי מפני תביעות־דיבה אפש־ריות. הדבר הובטח לי, אך עד היום לא קיבלתי מיכתב כזה.

התפקיד שביצעתי בפועל היה שיכ־תוב וריכוז כתבים. כהן עצמו היה אחראי לבחירת החומר ולעימודו. חלק מהחומר אף נכתב על־ידו. את העיתון עשו ארבעה אנשים. חזי, הגרפיקאית אורית אבישר, הקלדנית מלי ציון ואני. במשך שלושה שבועות עבדנו יותר מ־16 שעות ביום.

לא במיקרה היו טעויות־הגהה רבות בגיליון זה. כי פשוט לא היתה הגהה. חזי תמיד אמר שכבר מחר מגיע המגיה. אף מגיה אחד לא בא, וגם לא צילצל. גם מנהל־חשבונות לא בא. כבר בימים ה־ראשונים לעבודתי הבטיח כהן ש„מחר יהיה פה מנהל חשבונות", לצורך הס־דרת ענייני־הכספים של העובדים. אבל לא דובים ולא יער.

בכלל, כל עיסקי־הכספים התנהלו בצורה משונה במישרד. כשאנשים דרשו מיקדמות או החזר־הוצאות, הם נדחו אינספור פעמים בלך ושוב. לבסוף תקועה במכס, משום שהיא ממוענת לפז.

לנקר את העיניים

חלק **מהחומר** המערכתי פורברק במערכת. את התשבץ הוא הכין בעצמו, תוך דקות ספורות. כך גם ההורוסקופ. וכך גם מדור־הבישול, ממיטבחה של מירי ברכמן. זו כלל אינה יצור אנושי, אלא הכלבה שלי. התפ־ריטים שוכתבו מחוברת־מתכונים של זיפ, בהבדל אחד: הזיפ הוחלף במיץ־תפוזים טבעי.

מדור הסכסולוגיה שוכתב מחומר שהופיע בזמנו בבול. לפי חזי, „בכל עיתון צריך שיהיה חמישה אחזו בול." עמוד שלם הוקדש לסיפורו של עיוור. הטכסט, שאמור להיות וידוי אותנטי, מיסמך מרגש, הוא למעשה פיברוק שנכתב על־ידי חזי. שורות אופייניות לחזי: „הייתי נותן שתי ידיים, שתי רגליים. ואתה יודע מה עוד — העיקר לדעת מה זה לראות."

הערתי לו שיש למנוע את האפש־רות שהטכסט המופרך ייוחס לסטו־דנט המצולם. אבל זה בדיוק מה שחזי רצה. סיפור חזק, מזעזע. העיוור לא אמר שום דבר מזעזע. חזי אמר, ספק ברצינות, ספק בצחוק: „גם אם הוא לא היה עיוור, היה צריך לנקר לו את שתי העיניים. אם זה כל מה שהוא מסוגל להגיד."

את החומר על העיוור הביאה אחת בגוש־דן, דעואל בר־יוסף. הכיתוב אומר: „פחד ומעצר במס־ההכנסה," וכותרת בסימן־שאלה: „מי יפיל את נייגר?"

לא במיקרה הופיע הסיפור בשער. חזי סיפר לי סיפור שנשמע מדהים, אם לא דמיוני. לטענתו, נציב המס, רב נייגר, הוא אדם מושחת. „מין ידלין שני." הוא הפעיל, לדבריו, מישרד־חקירות נגד נייגר, וגילה שלנציב יש מיפעל לנקניק, המופעל באמצעות אחיו. לכן מפעיל נייגר את שילטונות־המס נגד מתחרים. באמצעות בר־יוסף הוא פועל נגד פיקנטי.

גיליתי שיש לחזי מקורות במס־ההכנסה. יום אחרי פירסום העיתון אמר לי שקיבל ידיעה בטלפון שביקורת של מס־ההכנסה נמצאת בדרך אל המערכת. בתור עורך הייתי צפוי להיחקר. הוא יעץ לי לנהוג בתקיפות, ולומר שיש לי חיסיון עיתונאי.

גם על שאלה פשוטה כמו „איפה אתה גר?" היו לו אלף תשובות. לכתבת אחת אמר שהוא מתגורר בראשון־לציון. לכתב אחר אמר שהוא גר בנתניה. לי אמר שיש לו וילה יפה בהרצליה. אבל כרגע היא מושכרת, והוא מתגורר ברמת־גן.

לפעמים היה נדמה לי שנטשטש אצלו הקו בין דימיון ומציאות. כך, למשל, היה בכוונתו לכתוב בפתיח של השבועון החדש שהעיתון יהיה בית־הספר הגדול ביותר בישראל לעיתונאות. אנשים ילמדו בבוקר ויעבדו בלילה, ויקבלו שכר תמורת עבודתם. בהזדמנות אחרת אמר לי שהוא יבקש רישיון להקמת תחנת־רדיו.

ברגע האחרון התברר שהשם הזמני, עיקר החדשות. הפך לקבוע. אז גם התבקשה הגרפיקאית לתקן בשער שמופצים לא 100 אלף עותקים, אלא רק 50 אלף.

הוא ביקש ממני שלא אשכח להזכיר לו לכתוב מילה טובה על שר־הפנים, יצחק פרץ מש"ס; כי ממנו מקבלים רישיון לעיתון.

הז'אקט על הכיסא

ביום **שלישי** שעבר הגיע לסיומו הרומן הקצר שלי איתו. השכר שהוא הציע לי עבור 16 שעות־עבודה ביום נראה לי מגוחך. הוא הסביר שהתקציב שלו מוגבל, והציע לי „לחרוק שיניים ולהמשיך, כי בחודש הבא זה יכול להיות כפול." ויתרתי על הכבוד.

הוא זימן אנשים ליום שישי למישרד, לשם קבלת הכספים. כשהגעתי למקום בשעה 10 בבוקר, אותנו, ושיטפל בי כמו שהוא יודע. הלכתי. למי שנשאר שם אמר שלא יזמין מישטרה, אבל את שכרי יתן לי אחרי שש שנים, וגם זאת רק אחרי שאפנה לבית דין לעבודה.

ביום ראשון בבוקר שבתי לשם. אבל כסף לא קיבלתי.

עד כאן דבריו של לן.

לצלם המערכת, ואדים בקר, שאף הוא ברח מחזי כהן, סיפור די דומה. בקר הובא לעבודה על־ידי לן. הוא התבקש למלא טופס שאלון קבלה לעבודה בן ארבעה עמודים, כמו כל האחרים. בטופס התבקש ואדים לגלות את מיספרו האישי בצה"ל, היחידה שבה שירת בסדיר והיכן הוא משרת במילואים, מהו הפרופיל הצבאי שלו, לציין שלושה ממליצים אישיים, מקומות־עבודה קודמים, קורות חיים, האם היה מסובך עם החוק בעבר, וסוג הרכב שברשותו. הכותרת לשאלון היתה „סודי".

בקר גם התלווה למישטרה שבאה לעצור אותו, אחרי שצילם בכניסה למישרדי מס־ההכנסה ברמת־גן.

מספר בקר:

הוא שלח צלם אחר לצלם את בדש, המיפעל שלו, המישפחה והילדים. הוא סיפר לי שאת התמונה של רעואל השיג אחרי שלושה צלמים. שחיכו לו בשלוש פינות של הבניין כדי לצלם אותו.

חזי ביקש ממני שאצלם בבוקר את כל מי שנכנס למישרדי פקיד־השומה ברמת־גן. הוא לא הסביר לי למה. מישהו קרא למישטרה, ובאו ועצרו אותי. אחרי ששוחררתי ביקש חזי את התמונות, ואמר שהאנשים שלו במס־ההכנסה יזהו את כל מי שצלמתי.

ביום הראשון לעבודתי הבטיח לי תעודת־עיתונאי. עד היום לא אני ולא מישהו אחר קיבלו. פיתחתי את הסרטים בבית. הוא הבטיח ניירות להדפסת תמונות, ורק אחרי לחצים שלח את אחיו רונן, שהביא לי את הנייר. הוא הבטיח שתהיה פירסומת גדולה לעיתון, פוסטר־מדיה, ושמי שיקנה את עיקר החדשות יקבל עיתון־ערב חינם. כששאלנו איך יצא העיתון בקול דממה דקה, הסביר שהיו פשלות, ולכן אין טעם לעשות לעיתון הרבה פירסומות. לגבי מודעות־פירסומת הסביר שרק אחרי החודש הרביעי הוא יפרסם מודעות בעיתון שלו.

בכל פעם שהיה עוזב את הבניין היה משאיר על הכיסא את הז'אקט שלו, כדי שיחשבו שהוא במישרד, אבל בחדר אחר.

עד כאן דיברי בקר.

סרן בחיל האספקה

באחרונה **נחשף** הגיבור הראשי של „הקשר", בדש, לעיתונות.

(המשך בעמוד 42)

היתה מגיעה ממקור בלתי־מזוהה חבי־לה של מזומנים.

חזי הבטיח שהעניין יוסדר במהרה. לטענתו נוצרת בעייה, כי אורי פז פתח חשבון־בנק על שם החברה, ועתה אין אפשרות למשוך את הכספים, שכן בבנק יש דוגמת חתימה של פז בלבד. חזי גם הבטיח שמכונת־צילום משוכללת עומדת להגיע למישרד. משהו בושה לבוא. הסביר שהיא נאווה מירן. היא באה לשיחה איתו, וסיפרה שהיא כותבת בביטאון לעיוו־רים. הוא התלהב. הפך אותה בהבל־פה לחברת־מערכת.

מילה טובה על פרץ

דתמונה **המופיעה** בשער ה־שבועון היא של פקיד־השומה היה המישרד נעול. המנקה אמר לי שכהן והמזכירה נמצאים. וכנראה יצאו לכמה דקות. המנקה פתח לי את המישרד באמצעות המפתחות שבידיו.

למישרד באו שיבעה אנשים שהוא הבטיח להם כסף. חזי הופיע כעבור שלוש שעות. הביטחון העצמי שלו נעלם. הוא טען שהמזכירה התקשרה אלינו כדי להודיע שהמישרד סגור. הוא איים להזמין מישטרה כדי לעצור

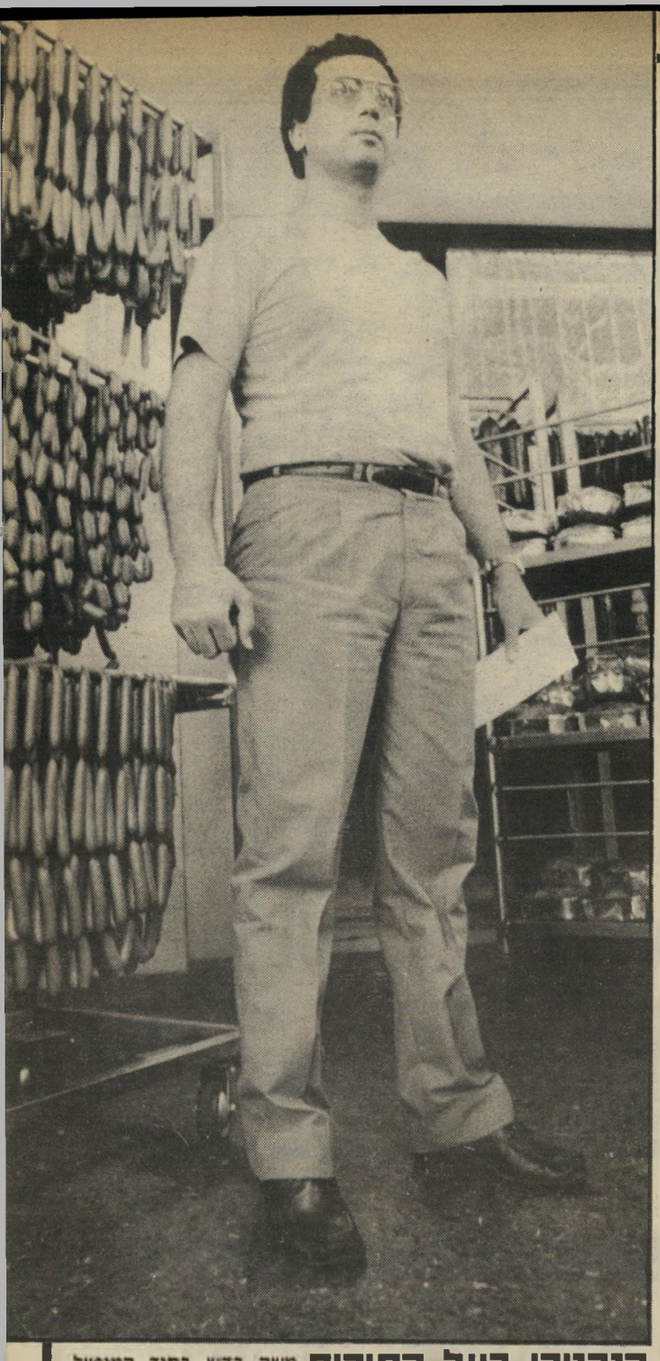

הנקניק בעל החיקים

משה בדש בתוך המיפעל שלו בבני־ברק. בדש התקין במיפעל טלוויזיה במעגל־סגור ומחדרו הוא שולט כל הזמן בכל עובדיו.

שוויץ ורושם

בניין מיפעל פיקנטי בבני־ברק, אליו נוהרים רבים לרכוש נקניקים. בדש, בעל המיפעל, מע־ריך את שוויו ב־24 מיליון דולר. יריביו מעריכים אותו בהרבה פחות.

ציטוטים מובחרים

מודעת הפירסו־מת של בדש, ש־מופיעה בעיתונים. יש בה אחיזת־עיניים משום שהמי־דע שמוזכר בה, כאובייקטיבי לחלוטין, אינו מדוייק. רק קריאה מדוקדקת של המיסמכים, שמהם נלקחו הציטוטים, מלמדת שאין קשר בין המקור והמודעה.